

Sygn. akt III KK 173/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Ewa Sokołowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie J. F.

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości -Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w B. VIII Zamiejscowy Wydział Karny w S.

z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII K [...],

**1) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt II
zaskarżonego wyroku,**

**2) uchyla pkt I zaskarżonego wyroku w części dotyczącej
czynów z pkt I i VI aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu w B. Zamiejscowy Wydział Karny
w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. – Zamiejscowy Wydział Karny w S. wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII K [...], po akceptacji porozumienia oskarżonego i prokuratora w trybie art. 387 § 1 k.p.k., uznał J. F. za winnego dziewięciu przestępstw pozostających w zbiegu realnym, w tym ośmiu czynów z art. 291 § 1 k.k. i jednego czynu z art. 306 k.k., w szczególności:

- czynu z pkt I aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 4 października 2004 r. do 12 kwietnia 2006 r. w nieustalonym miejscu od nieustalonej osoby nabył samochód osobowy m–ki V. o nr VIN [...] pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 3/4 października 2004 r. w Brukseli na szkodę B. J., a następnie pojazd ten sprzedał M. J. za kwotę 7.000 zł,
- czynu z pkt VI a/o, opisanego w ten sposób, że oskarżony w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 5 maja 2012 r. do lipca 2012 r. w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od nieustalonej osoby samochód osobowy m–ki V. nr VIN [...], o którym wiedział, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a następnie pojazd ten przekazał K. I. K. prowadzącemu A. w S. celem pośrednictwa w jego sprzedaży i pojazd ten został sprzedany za kwotę 18.000 zł.

Sąd stosując art. 4 § 1 k.k. za każdy z czynów wymierzył karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności, nadto za osiem przypisanych przestępstw z art. 291 § 1 k.k. – kary po 10 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną grzywnie w kwocie 125 zł, na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 125 zł za stawkę, po czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Wyrok uprawomocnił się w dniu 21 kwietnia 2017 r.

Kasację na niekorzyść skazanego złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, to jest art. 387 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu częściowo wadliwego wniosku oskarżonego J. F. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, co doprowadziło, w zakresie czynów przypisanych

oskarżonemu w pkt I i VI wyroku, do rażącej obrazy przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 45 § 1 k.k., poprzez brak orzeczenia wobec J. F. obligatoryjnego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego w kwotach – odpowiednio – 7.000 złotych i 17.000 złotych z popełnienia powyższych przestępstw”.

Skarżący się wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim w rzeczywistości, a nie tylko deklaratywnie, zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w B.. Bowiem mimo wstępnej formuły o zaskarżeniu wyroku w całości i żądania uchylenia go, kasacja wytknęła uchybienia Sądu jedynie w odniesieniu do czynów z pkt I i VI aktu oskarżenia. Tylko te czyny wymienione są z zarzucie jako osądzone z naruszeniem art. 387 § 2 k.p.k., co skutkowało niezastosowaniem wobec zachowań opisanych w nich dyspozycji art. 45 § 1 k.k. W uzasadnieniu kasacji nie tylko dokładnie omawiano, na czym poległo zaniechanie Sądu Rejonowego co do czynów z pkt I i VI a/o, ale wskazano również, dlaczego skazania za pozostałe czyny nie wymagały orzeczenia środka karnego na podstawie art. 45 § 1 k.k. Szczegółowe i przekonujące motywy skargi nie pozostawiają wątpliwości co do zakresu zaskarżenia, korelującego z treścią zarzutu. Nie ma potrzeby ich powtarzania, wystarczy odesłanie do treści kasacji.

Stwierdzić tylko należy w ślad za tym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, że Sąd Rejonowy obowiązany jest do kontroli, czy wniosek oskarżonego złożony na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. pozwoli na osiągnięcie celów postępowania, do których należy zastosowanie obligatoryjnych przepisów prawa. Jeżeli wniosek nie uwzględnia ich dyspozycji, to zaaprobowanie go przez prokuratora nie uwalnia sądu od reakcji przewidzianej w art. 387 § 3 k.p.k. Oznacza to, że sąd musi uzależnić uwzględnienie wniosku oskarżonego od zmiany respektującej nakazy prawa materialnego.

Brak stosownej reakcji Sądu Rejonowego był rażącym naruszeniem wskazanych w zarzucie kasacji przepisów, które miało oczywisty wpływ na treść wyroku w faktycznie zaskarżonej części.

Dlatego orzeczono o jego uchyleniu w zakresie czynów z pkt I i VI aktu oskarżenia. Decyzję tę poprzedziło uchylenie orzeczenia o karze łącznej, obejmującej kary jednostkowe za te czyny. Pozostawiono natomiast rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu kary, co oznacza, że dotyczy ono kar pozbawienia wolności wymierzonych za pozostałe czyny oraz kar pozbawienia wolności za czyny z pkt I i VI a/o, jeżeli takowe zapadną.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie baczyc, aby ewentualny ponowiony wniosek o poddanie się karze za te czyny uwzględnił dyspozycję art. 45 § 1 k.k., jeżeli wcześniej obowiązki wynikające z tego przepisu nie zostaną zrealizowane przez oskarżonego.